

SALUT PRECÀRIA

(batecs entre 2009 i 2017)

Maties Segura

SALUT PRECÀRIA
(batecs entre 2009 i 2017)

Maties Segura

CC: BY-NC-SA 3.0

Els prolegòmens

Els prolegòmens,
i les paraules encara disperses.
Caos a l'habitació, al cap, al cor,
tinc dificultats per passar el fil a l'agulla,
però ja no tinc por a punxar-me els dits:
busco nous sentits que no estiguen repetits,
busco poemes que no estiguen ja escrits.

Els prolegòmens,
i les paraules encara disperses.
Algunes d'elles les he banyades amb el te de l'última examant,
deixant que el que em quedava d'amor per ella
es dissolgués entre herbes, sucre i llimona.
He deixat, sense escrúpols, que possibles versos d'amor s'ofeguen,
tractant de fugir d'un impossible d'ulls verds i llavis carnosos.
I mentre ella em contava la seva vida de somni,
jo besava la tassa per no besar-la a ella,
escoltant-la, estimant-la, apagant emocions glop a glop,
engolint el te de silenci que inunda la boca, la gola, l'ànima,
i sentint com els mots, a punta de llengua, es fonien.

Els prolegòmens,
i les paraules encara disperses.
Em sé sol,
i, envoltat d'infinites paraules que no sé com encaixar,
em lliuro a l'alquímia dels mots, a la màgia de l'escriptura.
Amb el tecleig creatiu l'ànima traspua pels porus de la pell,
i per un instant puc palpar-me ferides i nafres secretes:
precaució pels perills psicòtics dels deliris de revolució,
depressió per un capitalisme que ens du a l'autodestrucció,
precarització per les regles del mercat de la civilització,
desitjar amors virtuals en teranyines d'HTML i javascript,
viure la por anticipatòria com l'obsessió del ser tartamut,
sufrir la solitud entre els zombis d'una gran ciutat-taüt,
despertar-me a cada sol amb el mateix malson:
no sóc Bill Murray ni el dia de la marmota és la meva presó,
però com el nen de *Big* després de jugar en aquella atracció,
em sento forçat a ser adult quan no renuncio a la infància,
i resisteixo entre somnis malgrat l'estrès, els trastorns i l'ànsia.

Els prolegòmens,
i les paraules encara disperses.
Escriu el poema a estones; m'hi costa, em pesen les paraules.
Em pesen les paraules.
És el combat del llenguatge, del pensament, de l'existir.
La paraula se'm fa costosa,
no s'allibera sense lluita, sense brega, sense sagnar,
i el que llegeixes està impregnat d'aquesta sang de poeta:
reconec sofrir en les meves carns la crisi del nostre temps,
estic regular de salut i no paro d'acumular contratemps,
però encara que escriure ara m'implique un cost tan alt,
encara que amb el meu estat no degués fer aquest salt,
em confio a l'atzar i a la gimnàstica de somiar en vers,
perquè sé que tot moment difícil té també el seu revers,

i mentre confecciono els prolegòmens del dispers,
amagat darrere la lluna, ja veig un horitzó ben divers.
No he escollit per endavant forma, gènere ni tècnica,
no sé si escriuré amb vers lliure o seguint la mètrica,
perquè si bé no tinc pudor de fer una rima patètica,
la veritat és que mai no he estat bo en l'aritmètica,
i prefereixo deixar-me fluir per la lliure poètica.
Potser el que escric ara no té gaire qualitat estètica,
sé que si aixeco els mots, és per convicció ètica,
força que m'ajuda a endreçar l'ànima i dir-la sintètica.

Els prolegòmens,
i les paraules encara disperses.
Estic buscant una forma de fer una introducció
a una bateria d'artefactes que crearé a continuació.
Com a funàmbul corro el risc de caure en la desesperació,
però amb concentració he pogut caminar per la línia de l'horitzó,
i allà he vist mons molt diferents del que s'imposa per televisió,
i no em quedaré clavat al sofà, sinó que passaré a l'acció:
en ple temps de revoltes, faré la meva aportació.
Serà tot el més proper que puga a una revolució,
una festa de la creació,
sortir de la depressió amb l'assalt al cel de la insurrecció,
plantar-li cara a la crisi amb el poder de la imaginació,
donar regna solta a l'estudi, a la innovació i a la passió,
sempre obert a la improvisació,
però sense oblidar quina és la situació.
El sistema s'enfonsa i molts tenim l'aigua al coll,
i et fan sentir un idiota amb els peus ficats al toll,
però ja no ens creiem les seves mentides i els seus miratges,
sabem que els combats crucials es conjuguen en els llenguatges,
i encara que els *mass-mèdia* dissenyen la història amb les seves imatges,
amb unes rimes i una base de *hip-hop* ens alliberem d'esclavatges,
i ja podem volar on vulguem sense necessitat d'equipatge.

Cap allí anem.

Joves en crisi

Joves en crisi, en precarietat,
productes de la societat.
No tenen treball, busquen un treball,
mouen el currículum amunt i avall.

Joves i no tan joves busquen un treball
per pagar el lloguer, el menjar o l'aval.
Ho veuen tot negre perquè està tot fatal...
Algú creu encara en el mercat neoliberal?

Les empreses multinacionals se n'aprofiten,
expedients de regulació ens apliquen.
Els governs no volen canviar les regles del joc,
però als bancs sí que els donen milions i milions.

Joves en lluita per la precarietat,
volen canviar la seva realitat.
Encara que els polítics ens desnonin,
no tenim por a una altra okupació...
a un altre món millor!

No ens deixem abatre pel pessimisme,
podem viure sense capitalisme.
Fem de la crisi la nostra revolució:
aprenuem noves formes de cooperació!

18 de maç, dia de porres contra llibres

Migdia del 18 de març a Plaça Universitat,
quan hi arribo, el trànsit ja està tallat.
Les furgonetes dels mossos em barren el pas,
però, amb facilitat, supero el cordó de seguretat
i em passo a l'altre costat per sumar-me a l'estudiantat,
centenars de nois i noies okupant la Gran Via de la ciutat,
manifestant-nos contra l'excés d'autoritat i la seva brutalitat.

¿Per què desallotgeu a la força
als estudiants que havien okupat el rectorat
per eixamplar el debat sobre el futur de la nostra universitat,
i, en canvi, poseu a les portes guàrdies de cos armat?

Fora els mossos de la universitat!
No desallotgeu als radicals del debat!
Som estudiants, no delinqüents!
Però si ens correu a pals, ens defensarem!
Sempre, sempre lluitarem per defensar el que creiem!
Pals contra els anti-Bolonya?
Ai, mare meva, quina vergonya!

Porres contra llibres,
no ens fa por que ens amolleu gossos, llops i tigres,
per a nosaltres, l'educació és aprendre a ser lliures.
Porres contra llibres,
per més que ens atonyineu, sempre ens quedaran somriures,
perquè som joves amb ganes boges de compartir i viure.
Pobres les porres,
pobres els ogres que s'amaguen darrere les porres.

Quan la mani pujava per Passeig de Gràcia, em vaig enamorar:
una noia ressagada, al mig de l'asfalt i amb fantàstica normalitat,
marcava als mossos la velocitat amb el seu pas i un llibre aixecat;
captivat per aquesta temeritat, em vaig posar a caminar al seu costat,
carregant-me de bellesa i poesia, per si gosés agredir-la la policia...
Intrigat, li vaig preguntar quin era el llibre que els mostrava obert,
i ella, dolça rebel, em va contestar que "Els contes de Flaubert",
i així, amb els mossos en els talons, vam arribar a Palau Robert.
Allí ens vam aturar per llegir un manifest,
advertint a les autoritats que amb la força bruta tot diàleg és deshonest
i que no ens aturarem perquè el "No a Bolonya!" els sigui molest.

En acabat, uns estudiants van voler entrar al Palau,
i a l'instant, es va armar un bon sarau...
Au! Au! Au! Els mossos, desbocats i bojós com braus,
repartint cacaus a tot el que a la vora els cau,
colpejant-nos amb les porres com si fóssim claus,
violència policial que a tots i totes ens ha deixat blaus.

Porres contra llibres,
no ens fa por que ens amolleu gossos, llops i tigres,
per a nosaltres, l'educació és aprendre a ser lliures.
Porres contra llibres,
per més que ens atonyineu, sempre ens quedaran somriures,

perquè som joves amb ganes boges de compartir i viure.
Pobres les porres,
pobres els ogres que s'amaguen darrere les porres.

A les 20:00 a Plaça Universitat, concentració contra la repressió policial:

*tothom està convidat a aquesta nova revolta cultural,
porta el llibre que vulguis, que qualsevol val!*

La crida va tenir un ampli suport social,
perquè tothom sap que, malgrat la transició i els anys,
els grisos i els blaus van del mateix pal;
perquè en temps de crisi, quan està tot fatal,
la solidaritat de lluites és fonamental.

Milers de persones vam marxar pel centre de la ciutat,
cridant ben fort "fora els mossos de la universitat!",
fins que els mateixos mossos es van interposar armats
per impedir-nos l'accés a la plaça de l'Ajuntament i la Generalitat.

La resta ja sabeu com va anar,
el pitjor passat va tornar:
cops de porra a nois i noies per protestar,
cops de porra als periodistes per informar,
cops de porra als vianants per caminar,
cops de porra, cops de porra... Quina vergonya!
I tot per haver desallotjat els anti-Bolonya!

Fora els mossos de la universitat!
No desallotgeu als radicals del debat!
Som estudiants, no delinqüents!
Però si ens correu a pals, ens defensarem!
Sempre, sempre lluitarem per defensar el que creiem!
Pals contra els anti-Bolonya?
Ai, mare meva, quina vergonya!

Porres contra llibres,
no ens fa por que ens amolleu gossos, llops i tigres,
per a nosaltres, l'educació és aprendre a ser lliures.
Porres contra llibres,
per més que ens atonyineu, sempre ens quedaran somriures,
perquè som joves amb ganes boges de compartir i viure.
Pobres les porres,
pobres els ogres que s'amaguen darrere les porres.

Universitat lliure i popular!
Perquè tothom qui vulgui, hi pugui estudiar!
Universitat lliure i popular!
Perquè per ser pobres i rebels no ens puguin expulsar!
Universitat lliure i popular!
Perquè no volem aprendre sotmeses a les regles del mercat!
Universitat lliure i popular!
Perquè de veritat volem una universitat pública i de qualitat!
Universitat lliure i popular!
Perquè, a més de treballar, volem riure, estimar i ballar.

Carta a la mare

Ai, mare, quin dolor que tinc al pit,
i no és perquè el Barça haja perdut aquesta nit.
Ai, mare, quin dolor que tinc al pit,
i és que això de viure amb estrès no és gaire divertit.

Quan era petit, m'agrada molt llegir i escriure,
era un nen alegre al qui no li costava riure.
A poc a poc em vaig fer un idealista somiatruites,
conscient de viure en un sistema ple de fuites,
de la nit al dia, tenia tants deures com lluites!

Vaig créixer escoltant cançons d'amor, llibertat i revolució,
amb ganes boges de viure la vida i de viure-la amb passió.
Però després van venir els treballs, les penes i les confusions,
i he hagut d'aprendre a parar-me i preparar-me les infusions.

Ai, mare, quin dolor que tinc al pit,
i no és perquè el Barça haja perdut aquesta nit.
Ai, mare, quin dolor que tinc al pit,
i és que això de viure amb estrès no és gaire divertit.

Mare, estigues tranquil·la i no tingues por,
encara que hi falle algun detall, no fallarà el motor.
Mare, estigues tranquil·la i no tingues por,
mai no em faltará el pa encara que no em faça d'or.

Mare, saps que ens discutim amb molta freqüència,
que a tots dos ens agrada ser lliures i la independència,
que tenim maneres diferents de veure el món i la vida,
i encara que no siga el teu fill ideal, cregut i fet a mida,
vull que sàpigues que sempre respondré a la teva crida.

Ai, mare, quin dolor que tinc al pit,
i no és perquè el Barça haja perdut aquesta nit.
Ai, mare, quin dolor que tinc al pit,
i és que això de viure amb estrès no és gaire divertit.

Ai, mare, quin dolor que tinc al pit,
però tranquil·la que mai no em veuràs deprimat!
Ai, mare, quin dolor que tinc al pit,
però se me'n va quan canto, ballo i estic divertit!

Dibuix a la Rimaia

Dins d'un marc antirepressiu en el qual res ens esglaia,
ens vam reunir més de cinquanta persones a la Rimaia.
Vam fer una rotllana al voltant d'un espai en blanc,
i sèiem aleatòriament en cadires, sofàs i algun banc.
Molts érem conscients de la crisi del sistema capitalista,
i ara conjurar nous mons ja no és només vici d'idealista.
Jo estava nerviós, exaltat per la meva vocació crítica,
però, en veure-la, es va calmar la meva ansietat política:
seia al meu costat un àngel guerrer de dolça bellesa,
que esperava l'inici de l'acte mentre bevia una cervesa.

La Rimaia és una uni lliure molt diferent de la de Harvard,
i no va trigar a fer-se pública una apologia del bàrbar:
front a la mercantilització de l'espai públic de la ciutat,
només el gest radical del bàrbar ens portaria la llibertat.
Costa fugir dels reflexos dels aparadors de la civilització,
i l'antropologia porta a qüestionar-nos aquest món-presó:
vivim en un món on somiar és delictes, i lluitar, terrorisme,
vivim en un món on es premia la competència i l'egoisme.

Jo feia com si res,
com si hi escoltés,
però em despistava i mirava la noia de reüll,
i encara ara em crema el cor i la sang em bull:
tan dolça... que només de mirar-la m'entendria el cor,
tan perillosa... que només de mirar-la em feia venir por.

Ratllava la llibreta, esbossant i preparant-hi una intervenció:
no sabia ben bé com expressar les meves ànsies de revolució,
no sabia ben bé com fer d'un torn de paraula una insurrecció,
si és que és possible verbalitzar tants somnis i tanta emoció,
però desitjava alliberar-me amb les paraules de tanta tensió,
i com si estigués en una història èpica de revolta popular,
i aconseguir la llibertat depengués del que pogués contar,
em concentrava nerviós per quan em toqués parlar,
intentant que no se'm torni a trencar la veu i tartamudejar,
buscant la pau que confon la distinció entre viure i somiar.
De sobte, unes paraules de pètals em van acaronar l'orella,
una veu em preguntava dolça si tenia paper i boli per a ella,
i malgrat donar voltes al pírcing de cèrcol del seu llavi inferior,
vaig poder atendre què em deia i fer-li gratament el favor.

Volia parlar de la revolució social, la revolució permanent,
volia parlar de les revolucions quotidianes de cada present,
volia trencar la realitat periodística i fer nostre el moment,
aixecar-nos tots d'una i navegar junts amb la cara al vent,
sense importar-nos ja portar-hi un rumb a contracorrent
ni que se'ns titlli de pirates a la gent normal i corrent.
Després que Israel hagi assaltat la Flotilla de la Llibertat,
el joc pervers de qui és pirata aquí s'ha desemmascarat,
confirmant qui té en el seu poder decidir la legalitat,
qui pot matar a qui amb total impunitat.
Ja només ens queda ser valents i fer-nos a la mar,
navegar sobre somnis dels quals no ens poden despertar,

perquè són somnis compartits per la classe popular,
i mentre uns, cansats, dormen, els altres ho fan real,
fent entre tots i totes un viatge vers la justícia social.

Jo feia com si res,
com si hi escoltés,
però em despistava i mirava la noia de reüll,
i encara ara em crema el cor i la sang em bull:
tan dolça... que només de mirar-la m'entendria el cor,
tan perillosa... que només de mirar-la em feia venir por.

Però ella no volia el paper i el boli per a prendre notes,
sinó per deixar volar la imaginació i dibuixar unes coses.
Era abstracte i surrealista, però no recordo gaire el dibuix,
potser perquè l'impuls de la mirada em duia a l'entrecreix,
però avergonyit pel meu *voyeurisme* obscè en ple debat,
tornava caòtic a la disciplina de l'assemblea i de la realitat:
però per més que volgués ficar-me dins del diàleg obert,
després de la seva veu, els llavis i el dibuix, estava inert,
i amb penes i treballs sabia si estava adormit o despert,
embadalit pel contrast del meu estat contret i nerviós
amb la fluïdesa àgil del dibuix sota el seu gest deliciós.

Tot i estar contret i tens, l'oposat al fluir de la seva mà,
vaig caure de nou en la utopia i vaig parlar en va,
com si no sabés expressar el meu desig revolucionari,
com si res del que pogués dir s'acostés al ser llibertari,
derrotat per la seva intervenció, tan silent com creativa,
una forma d'expressió directa que ja creava l'alternativa.
I així, amb el cos compungit i la veu trencada de nou
—doncs encara tremolo en compartir somnis d'una tacada—,
vaig marxar de la Rimaia quan la reunió estava acabada.
Al metro, pensava que havíem tornat a perdre l'ocasió,
que era un bon dia i una bona situació per a la revolució,
la sentia pròxima, dintre meu i entre tothom de la reunió,
la sentia clara i intensa, però no trobava la justa expressió,
potser ens faltava convicció, passió o ser junts explosió,
però en comptes de deprimir-me pel que tenim més flux,
vaig començar a estimar la revolta callada del dibuix,
recordant aquella noia de la Rimaia que sotjava de reüll,
per la qual encara ara em crema el cor i la sang em bull:
tan dolça... que només de mirar-la m'entendria el cor,
tan perillosa... que només de mirar-la em feia venir por

Cançó de l'interí

Sóc un interí,
no sé el meu pròxim destí,
espero una trucada per a posar-me en camí,
sempre a punt per a anar d'ací cap allí.

Ho tinc especialment fumut,
a més d'interí, sóc substitut:
no tinc vacant, treball, ni sou fix,
cobreixo baixes en el Grand Prix.
Visc en la incertesa més absoluta,
de la meua vida no tinc la batuta,
surfejo sobre ones de precarietat,
intentant no caure i morir ofegat,
intentant sobreviure amb dignitat.

És cert que la precarietat té un marge per a l'aventura:
reptes i noves experiències que són una llaminadura,
anar de poble en poble enriqueix, és cultura,
una espècie informal, popular de llicenciatura,
però viure esperant una trucada és una tortura,
tenir el compte pelat, una amargura,
i no poder veure mai l'horitzó, una vida molt dura.

Sóc un interí,
no sé el meu pròxim destí,
espero una trucada per a posar-me en camí,
sempre a punt per a anar d'ací cap allí

No importa el meu número de llista,
el funcionament de la borsa despista,
misteri que sols coneix el sindicalista,
competició on tothom és un egoista,
on, si pots, fas fora l'altre de la pista.
Poden trucar-te en qualsevol moment,
no importa el que estigues fent
ni els projectes que tingues en ment,
tot canvia completament,
sobtadament, com un bufit de vent,
com si la trucada fos un reclutament
al qual has d'obeir cegament
si no vols ser expulsat del firmament,
encara que, després dels serveis prestats,
et llancen a la brossa com *kleenex* usats,
et tornen al bombo dels destins numerats.

Ara ja fa temps que no treballo,
quan em pregunten a què em dedico, callo,
d'interí he passat a ser un aturat,
sempre amb el telèfon mòbil al costat,
esperant la trucada que em retorne a l'activitat.

El deprimit

El deprimit
no sol retratar-se per escrit.
Potser siga perquè està mal vist,
perquè per a la societat és un fracassat,
algú que ha entropessat i no s'ha alçat.
¿Per què aturar-se a escoltar algú que s'ha descavalcat
si es premia el que arriba primer i tot és competitivitat,
malgrat que el cavall arribe exhaust i fet una calamitat?
Potser siga perquè no té prou força per a aixecar els mots,
i, en comptes d'alliberar-los, en l'ànima van cavant clots,
silenci que cala fins als ossos, càncer que arriba als cors.
La poesia és exercici físic, una gimnàstica de somiar en vers,
les paraules, els somnis, no es venen en cap comerç,
malgrat els miratges de la publicitat i el seu missatge pervers.
La paraula se cerca, es treballa, es forja, es destil·la, s'aclareix,
el poema és un bloc de gel que com una cara s'esculpeix,
i exigeix destresa i vigor, fer del cervell un pic i un martell,
però el deprimit defuig tot esforç que haja de fer ell.

El deprimit és tractat com un malalt, una anomalia del sistema,
se l'unfla a pastilles i s'obvia l'origen del problema,
deshumanitzant-lo, desterrant tristeses, melangies i desencants,
robotitzant-lo, fent que torne a la cadena de muntatge quan abans:
l'existència i la seua infinita potència es limita pel treball,
ta teua vida no és teua, has de guanyar-te-la a destall,
treballant nit i dia amb pautades escapades d'alcohol i ball.

El deprimit redueix la vida a la seua solitud,
encongeix el món fins a viure tancat en un taüt.
No té ganes de fer res,
tant li dóna que passe un dia que un mes.
S'amaga darrere la manta,
la televisió-escombraries li encanta,
s'arrela a la tele com una planta,
saba televisiva més nociva que la Fanta,
no es mou, no parla, no somriu ni canta,
zombi en estat vegetatiu que espanta.
Renega de la vida, dels plaers, de la paraula i l'aventura,
bé podria dir-se que és una mesura presa sense cura,
com si acceptés la tortura, masoquista que el mal no atura.
Però, com es defensa el sí a la vida, defenso el no suïcida,
a, en comptes de morir de vell, consumir-se en un rampell,
morir de jove com un poeta romàntic o una estrella de rock,
dret a la tristesa, a la melangia, a la ràbia, a fotre-li a tot foc,
desig de cremar identitats de consum fins a ser qui realment sóc,
sense por a les petites morts quotidianes,
perquè, en renéixer, guanyes.

El deprimit
és una resistent de la nit.

El meu refugi

Ets el meu refugi, el meu respir,
ets, enfront del dolor, elixir.

Habito en el teu cos sense tocar-te,
m'estiro sobre la teua ànima sense pesar-te,
sóc una ploma que et recorre de cap a peus,
respiro del teu aire a besades breus.

Em faig petit per cabre dins del teu cor,
hoste que recorre lliure pel teu interior,
paratges de secrets, paraules i sentiments,
passatge a la caixeta metàl·lica dels teus turments,
turments que oculten al revers les estrelles del teu univers,
amors, somnis i il·lusions que no caben en cap vers
i s'arremolinen dins teu creant un tornado dispers.

Ets el meu refugi, el meu respir,
ets, enfront del dolor, elixir.

Tothom necessita una línia de fuga,
una closca on amagar-se com una tortuga.
Sovint penso a fugir com Belmondo en *Al final de l'escapada*,
però la policia sempre em mata en la mateixa emboscada,
traït per l'amor romàntic que et fa volar al cel,
en aterrar, però, t'adones que t'ha pres el pèl.
No puc dir que els teus llavis són la porta al paradís,
no puc dir que, arraulit al teu ventre, sobre els teus pits, sóc feliç,
i no puc dir-ho perquè convocar el teu cos és provocar el desencís,
frustració per la teva absència i el teu buit terriblement precís,
no estàs al meu costat, no et beso, no et palpo, no veig el teu somrís.

El meu refugi no està en la calidesa del teu cos,
no està en el teu sexe suat i viscos,
ni en clavar, als teus llavis, mos;
està en les paraules que comparteixes amb mi,
antídot contra qualsevol verí.
Les paraules són paraigües que estenc contra les inclemències,
medicina contra les males experiències,
totxos amb els quals aixeco parets per fer front al fred,
abraçades que foraden l'espai que ens separa en ser dites,
alquímia que amb els mots construeix el refugi on habites.

Ets el meu refugi, el meu respir,
ets, enfront del dolor, elixir.

Per a tu, quan parlem no dius res extraordinari,
per a mi, és com estar en un balneari,
i així relaxat, somnis i impossibles volen lliures per la imaginació,
tot esperant un missatge, un xat, la vibració del mòbil en el pantaló,
i que sigues tu.

Versos dels llagrimalls

El cos com a fàbrica,
com a màquina, ja no desitjant,
sinó treballant, sempre treballant.
Ja no desitgem res
o ens han venut tot per no-res,
com si, finalment, el regne de Fantasia s'hagués desfet,
i ja tan sols compta sobreviure,
morts vivents que no precisen queviures,
zombis d'una civilització de tristos somriures.
I jo, resistint, sense armes, paraules,
sabent-me precari en versos,
esperant a la rereguarda nous terços,
que arribin armats fins als dits
d'artefactes poètics ben frescos.

Sento els crits silencis del meu cos,
però sols sé escriure aquests mots,
trista i impotent literatura
si no és capaç de fer esclatar el poema,
si no esquerdo el full o et trenco la pantalla
i, de sobte, sorgeix una màgia compartida.

Els crits del cos són nàusees,
dolor, horror, tremolor,
explosió, alienació, separació,
silenci,
espatlles contracturades, molt carregades,
però el cos no acaba mai d'explotar, sofreix,
masoquisme que redueix el dolor a un bleix.
Intueixo els poemes que voldria escriure,
s'amaguen darrere les meves parpelles.
Les metàfores que cerco
estan en la foscor dels meus ulls clucs,
però quan els obro delerós de poesia,
em trobo realisme erm i melangia.
No és que sigui un truc de poca gràcia
ni que la meva intuïció sigui una fal·làcia:
per breus instants,
a través de fugisseres llàgrimes del viure,
llàgrimes que no acaben d'esclatar,
he pressentit poemes que m'insten a seguir vivint,
tot i seguir precari en versos.

En va he intentat recollir les llàgrimes
amb el tou dels dits,
per si així sortís el desitjat escrit, els versos proscrits,
però sols queda l'espai en blanc, obert al món,
la vida per viure
i aquestes tímides i primerenques llàgrimes.

Poema que no et lliuraré

Bon dia!

Hola, què tal? Com estàs?

Espero que estiguis bé!

Cuida't!

Cuida't molt!

Ja t'he dit que no puc dir-t'ho,
i prompte ja no sabré què dir-te,
perquè, cada vegada que parlo amb tu,
sento que la pell dels mots que et dic
es fa més i més fina,
quasi transparent,
ben bé a punt de trencar-se.
Com si la màscara del que no et dic
es desintegrés en un torrent de sorra bategant
que s'esllavissa fins als peus de la meua ànima,
deixant-me complement nu,
amb els sentiments a flor de pell,
posant al descobert el cor enamorat
que estava, en el fons de les paraules, amagat.

Puc fer alguna cosa per tu?

Tranqui, tot anirà bé!

Fas el que pots i més!

Bona nit!

Que descansis bé!

Tinc por a seguir-te parlant,
el bategar silent del meu cor és tan desbocat
que ompli les paraules fins a un gir final de significat,
i em deixa el cos vibrant, tot jo tremolant.
Tinc por que, sense adonar-me'n,
les paraules ja estiguen esquerdades
per la força irreprimitible del meu amor per tu,
i, mentre crec que dissimulo el meu enamorament,
tu em veus a través de les paraules perfectament,
com espells que m'agafen despullat perquè em crec sol.
Tinc por que, simplement, arribe el dia,
que enmig de qualsevol conversa,
de cop i volta,
una paraula es trenque del tot, esclate en mil bocins,
i se m'escape, sense poder evitar-ho,
un «t'estimo» sobtat, fora de context i correspondència.

Espero que estigues bé!

Gaudeix d'aquests dies!

Aprofita el sol!

Disconnecta!

:*

Trastorn bipolar

Trastorn bipolar,
és un tabú, no se'n pot parlar.
Trastorn bipolar,
és el pitjor que et pot passar.

Tant ho veus mig ple com mig buit,
tot et canvia en un bufit.
Pot passar d'estar eufòric i content,
a sentir-te trist i que ningú et comprèn.

De vegades et sents ocell volant lliure pel cel,
i, de sobte, et ve el vertigen de caure d'un gratacel
i tens por que tot el que va bé vagi malament,
i tens por que el teu castell de cartes
caigui d'un cop de vent.

Trastorn bipolar,
és un tabú, no se'n pot parlar.
Trastorn bipolar,
és el pitjor que et pot passar.

No saps si riure o plorar,
si quedar-te a casa o marxar,
si avances pel camí encertat
o t'hi has equivocat.

El trastorn bipolar és un lleuger vaivé,
per moments cridaries que estàs bé,
que tens dret a ser feliç i ser optimista,
però per moments et tornes pessimista.

Trastorn bipolar,
no hi ha motiu per estar depressiu.
Trastorn bipolar,
és l'oscil·lar vibrant de l'estar viu,
així que espolsa't les pors i somriu.

No-comiat d'un amor utòpic

Volia acomiadar-me de tu abans de marxar.
Tot a punt: les maletes plenes i a mig tancar,
només queda veure't per últim cop, dir-te adéu,
per passar les cremalleries del tot i anar arreu.

He viscut aventures i meravelles en aquest lloc,
revolucions que em donen ritme quan em moc:
sensibilitat per sublimar la vida com un joc,
inventant i gaudint formes de fuga col·lectiva
per no consumir-nos en el foc.

Aquí també he après a estimar de múltiples formes,
preferint el poliamor lliure, sense repressió ni normes.
I si bé em resisteixo a tenir parella i un projecte comú,
un amor utòpic creixia en mi per teixir somnis amb tu.

I dic amor utòpic
perquè era sobretot virtual,
força, desig, atracció, moviment, poesia,
energia creativa d'altres mons i vides possibles,
màgia que allibera impossibles, revoltes indicibles,
curtcircuitant la guerra amb enllaços d'amor i tendresa,
comunicat un front comú multitudinari, majoritari,
on nosaltres som els altres i l'enemic, l'egoisme:
egoisme per voler posseir l'amor, la felicitat;
egoisme per voler dominar l'altre, el joc, el món;
egoisme per voler acumular a ganivet capital espuri;
egoisme per voler ser més que la gent, solitud burgesa;
egoisme per voler fer negocis privats dels béns comuns.

Volia acomiadar-me de tu abans de marxar.
Tot a punt: les maletes plenes i a mig tancar,
només queda veure't per últim cop, dir-te adéu,
per passar les cremalleries del tot i anar arreu.

El moment de l'adéu és una oportunitat per ser sincers,
buidar el cor, quedar en pau, no deixar res per a després.

L'amor utòpic no és estimar una sola persona,
són infinits els rostres, els cossos, els sentiments,
que ens insten a seguir en lluita, en els moviments,
I quan, per egoisme o debilitat o encegat de poesia,
vaig veure en els teus ulls la ruta a la meva utopia,
tenia la mordassa al cor, i a penes podia estimar-te,
la mordassa a la boca, i no podia besar-te,
la mordassa als ulls, i no podia albirar cap horitzó,
i els somnis, atrapats en les parpelles, no hi veien opció.
Volia veure't, dir-te adéu, estripar la mordassa,
sentir-me viu, sincer, rebel, alliberat,
però, en quedar-me nu, descobert, enamorat,
vas marxar deixant-me amb el cor en la boca,
abrasant-me com Ícar per volar amb ales d'oca.

Em cago en la política d'Estat

“Existeix una paraula, una cosa que va romandre en peu,
un valor que no s’ha mogut, que malgrat
tot va conservar la seva antiga preeminència”

Antonin Artaud, *Em cago en l'esperit*

Escolto parlar a tothora de l'Estat:
de l'Estat de Dret, de l'Estat de Benestar,
de si es té o no es té un model d'Estat,
de l'Estat autonòmic, federal, centralitzador,
de trencar amb l'Estat,
de crear estructures pròpies d'Estat,
de corregir les competències entre les Autonomies i l'Estat,
d'organitzar l'autonomia difusa per articular un contra-Estat,
de defensar l'Estat,
de desitjar-li la mort a l'Estat,
dels Estats que conformen la Unió Europea,
d'un món governat pels Estats Units d'Amèrica...
però no escolto parlar dels estats dels cossos.

Em cago en la política d'Estat
quan exclou les polítiques dels nostres cossos,
com també em cago en l'esperit
quan se l'invoca per no concretar el nostre estat -físic i mental-.
I així no sabem com ens trobem ni què volem,
els nostres instints i desitjos es queden al fons,
no tenim paraules per expressar el que sentim.
No tenim temps per buscar-les,
hi desistim perquè hem de treballar, vibra el mòbil, fem tard,
perquè no sabem què busquem
ni sabríem utilitzar-les si les trobéssim,
com convertir-les en òptiques amb les quals jugar
i observar, amb llibertat i detall, els nostres diferents estats:
eufòrics, tristos, melancòlics, dispersos, malestars diversos...
Per norma, tendim a reproduir patrons comuns de conducta,
i acabem desitjant el que altres decideixen per nosaltres.
Igual que s'oblida i es dilueix la lluita de classes,
s'assumeix l'explotació, l'alienació i l'esquizofrènia del capitalisme,
com si els cossos no importessin,
com si l'espectacle mediàtic de la política d'Estat ens descarnés,
com si la carnalitat bategant de la nostra vida en quedés al marge,
com si el benestar general s'assolís ignorant els estats particulars,
limitant els trastorns físics i mentals a mera perspectiva clínica,
reduint-ho tot a l'estar malalt i al contracte terapèutic hegemònic.

Sóc, doncs, un malalt al qual les doctores insten a medicar-se.
En concret, pateixo crisis psicòtiques que alteren la Realitat
-no sabria dir si per disfuncions cerebrals o a voluntat-
però, després de superar una temporada a l'Infern,
no tolero tractaments ni realismes que retallin la meua llibertat
ni el meu desig de viure, d'estimar, d'aventures, d'aprendre, d'amics,
de ser indi, pirata, explorador d'utopies entre metròpolis massa llestes,
Sóc un malalt que vol una vida comuna sense representacions mortes,
que detesta tanta mentida, tanta impostura, tant secret.

Sóc un malalt que es caga en la vostra política d'Estat
i s'enamora de poètiques i polítiques quotidianes de la gent corrent,
que, en compartir espai i temps, genera guspines que em posen content.

Resistència al capitalisme

23 de juliol,
assemblea a ple sol
al terrat de La Col·lectiva del Cabanyal
per impulsar un procés de participació veïnal.
Cossos asseguts a terra, cossos de peu,
cossos que s'amaguen on el sol no els veu.
Va arribant-hi més gent, suada i exhausta de pujar les escales,
ja que, amb tanta xafogor, en pujar-hi, oxigen a dojo inhales.
Més de 40 persones de col·lectius del barri s'hi han aplegat,
amb l'objectiu d'acordar un text que servisca de comunicat
i decidir com seguir amb el procés de participació al veïnat.
Foraster com sóc a tot arreu,
em dispo a observar sense molestar:
un amic m'hi ha convidat per atzar,
un altre amic em dóna de fumar,
i vaig gaudint els previs abans de començar.
Comença l'assemblea i esclata la política:
es reclama llenguatge inclusiu que diga veïns i veïnes,
no ser absolut quan es critica els altres que no estan,
no acusar les institucions per pressuposades intencions,
i... com dir-ho?
Podria no estar tan afectat de formes de dir anticapitalistes?
No és que no agradi com està,
¿però com fer el text més clar
perquè vinga i participe el màxim de gent possible?
¿Cal anomenar resistència al capitalisme
un procés autoorganitzat de participació veïnal?
La posició comuna és que sí,
que es tracta d'un acte de resistència al capitalisme,
per tant, s'acorda treure aquesta expressió,
i deixar més simple i directa la crida
a un procés de participació obert
perquè els veïns i veïnes decidisquen el seu futur.
Senzillament.

Besa'm o canta'm

No m'estimis feixugament.
Besa'm o canta'm,
però no esperis tancar-me en el teu harem,
m'hi nego i m'escapo de tot empresonament.
Estima'm menys a mi i més al que fem,
estima la màgia del moment,
el que sorgeix de trobar-nos, d'esdeveniments,
estima'm sense voler dominar-me ni tenir-me,
estima'm lliurement.

Estimar lliurement
és assumir
que no es pot posseir l'altre
com no es pot posseir el vent
ni capturar amb la mà un raig de lluna,
que tot el que estimem de tantes persones
no pot cabre sols en una.

No m'estimis feixugament,
que m'agrada surar i que m'hi porti el corrent,
o que el vent, si estic sec
i el pes de l'aigua no em reté a la realitat,
em bufi, m'enlairi i volar en llibertat.

El romanticisme idealitza amors sense llavis que besar,
el capitalisme ven amors profilàctics amb què ejacular,
Hollywood repeteix la comèdia romàntica on tot acaba bé,
i Disney converteix contes crus en balades d'amor vertader.

No m'estimis feixugament.
No em diguis que m'estimes ni per enamorament,
el pes d'aquests mots dificulta el lliure moviment,
no sé què signifiquen, què vols, què esperes de mi,
són trastos voluminosos enmig del passadís.

No busco una mitja taronja a mida
que m'encaixi i em doni sentit a la vida.
No vull esposar-me amb un únic amor,
quan infinits amors caben dins del cor.

No m'estimis feixugament,
no siguis pesat,
no em parlis del futur ni del passat,
besa'm o canta'm,
però, quan hi hagi acabat,
no em quedaré al teu costat.

Besa'm o canta'm,
però no m'estimis feixugament.
T'ho estic dient!
No m'oprimeixis, no et posis sobre meu,
no parlis per mi, no em traguís la veu.
Tan sols besa'm lleugerament com el vent,
o canta'm si tems caure, en els meus llavis, pres.

Jurament del drogodeprimit

Has desaprofitat infinites oportunitats,
has fallat en els propòsits del nou any,
tot queda en un trist bucle desencoratjador,
tot queda en falses promeses de fer-ho millor.

Com un drogoaddicte enganxat a la droga,
el deprimit fa dels seus llençols una soga,
troba benestar en què el món no es moga,
però la sang sense moviment es fa groga,
així que el plaer d'estar quiet i ocult en el llit
és una trampa que converteix els dies en nit,
reduint la vida quotidiana a un placebo buit.

Sols agafar el son amb somnis per al demà,
esperança d'un nou dia que prendre amb la mà,
però en despertar has perdut el fil des d'on tirar,
el llit s'esquerda i cau al buit el teu ànim de lluitar.
És ritual del perdedor
apagar quan sona el despertador;
és ritual del deprimit
passar els matins al llit.

El cos et pesa més del normal,
la panxa et creix a ritme exponencial,
i, tot i que vas al gimnàs per omplir el temps lliure,
cada dia estàs més gros perquè vas oblidant viure.

Vius en espera
d'un tret de llum o gotes ardents de cera,
d'algun senyal, algun gir, algun cop de sort,
rampa que sacse el cos i demostre que no estàs mort.
Tanmateix, esperes sense saber què ha de vindre,
i només té pervindre qui té el que s'ha de tindre,
perquè viure és caminar a contracorrent,
perquè viure és furtar-li el fruit al vent.

A poc a poc t'has quedat fora del sistema,
la solitud et fa creure que sols és teu el problema,
que si estàs aturat, empobrit, desemparat,
és perquè en els moments clau t'has equivocat.
Però, si en la societat de control el fracàs és social,
calen solucions col·lectives per a una vida comunal.

La teua paraula ha estat incomplida massa vegades,
has devorat la fe en tu mateixa a indolents mossegades,
només et queda el poema com a últim jurament,
alquímia del verb que conjure màgic renaixement,
fenixologia poètica que et retorna, curat, al present.

Amor d'Internet

Melody, et trobo a faltar.
Va haver-hi un temps
en què ens trobàvem al Messenger totes les nits,
i, ara, a poc a poc,
el teu record se m'esmuny entre els dits.

Et vaig trobar a un xat mentre em prenia un sospir,
i, és clar, al principi cap dels dos sabia ben bé què dir:
tu eres del poble de Juan Ramon Jiménez i tenies setze anys,
jo era un foraster barceloní que ja estava en els vint-i-tants.
Jo, la veritat, buscava amor, tendresa, potser alguna aventura,
i buscant, buscant, vaig trobar la més dolça criatura.
Coneixia la *Lolita* de Nabokov, però reviure això era impossible,
tota la resta, amb tu a l'altre costat, semblava possible.

Gràcies a Bill Gates vam obrir un canal íntim de comunicació,
finestretes amb banda ampla per al secret i per a la imaginació,
i, és clar, jo amb tant d'amor acumulat, teclejava foll i amb passió:
i jo, amb la síndrome de Peter Pan,
deletorós d'agafar-te de la mà i portar-te a conèixer les estrelles,
i jo, amb la síndrome de Quixot,
obstinat a armar-me cavaller i defensar-te de totes les querelles,
i jo, amb la síndrome de Pigmalión,
amb presses per posar-te ales i perquè et deixis portar per elles.
Jo feia tot el possible i l'impossible per ajudar-te,
però, *peke*, eres tu qui m'ajudava a mi *con tu arte*,
llegint-me i contant-me les teves cosetes de cada dia,
fent possible que entre les finestretes navegues la poesia.

Melody, et trobo a faltar.
Va haver-hi un temps
en què ens trobàvem al Messenger totes les nits,
i, ara, a poc a poc,
el teu record se m'esmuny entre els dits.

Recordo quedar-nos nits sinceres parlant fins a l'avís del sol,
recordo que a partir d'aleshores ningú se sentia més sol.
Recordo haver-te contactat els meus somnis d'un món millor,
recordo com el fèiem real des dels nostres ordinadors.
Recordo que picaves a la meua finestra demanant-me entrar,
com si fossis una vampiressa que em volgués mossegar.
Recordo que ordia jocs i ficcions per poder-te besar,
però tu te n'escapaves, recordant-me la línia que no devia sobrepassar.
Recordo que el dia que et vaig veure em vaig acabar d' enamorar:
meitat vampiressa, meitat àngel, un *vampiràngel* que em feia somiar.
Recordo, ja enjogassats, besar la pantalla com si fos la teva pell,
i tu, a l'altre costat, rient i enviant-me petons des del teu castell.

Vull dir-te que he passat un temps tancat i incomunicat,
però que, per fi, torno a estar a aquí,
i si algun dia vols tornar a parlar, o jugar, o somiar,
jo et diré que sí.

Vull contar-te que em van tancar per confondre la ficció amb la realitat,

que em pensava que per fi la revolta que somiava havia arribat,
que tot era teatre d'amics ja preparat, un *Show de Mati* televisat.
Portava dies d'estrès, sense poder descansar ni dormir,
perquè estava absorbt entre lluites i somnis que em fan gaudir,
però sense entendre encara els límits entre el gaudir i l'emmalaltir,
però sense entendre encara què i quan el cos m'hi vol advertir.

Vull contar-te que ho he passat malament, però ara estic molt millor.
Tenia por de no sortir d'allà i no acabar la nostra història d'amor,
però ara ja he tornat, amb ganes de viure i volar amb tu un altre cop.
I és que, saps?, tot era més fàcil del que em podia imaginar:
Take it easy, em va dir un vell amic amb el qual vaig parlar.
I és que, saps?, ja ha tornat la primavera i fa un temps meravellós,
i només cal sortir a fora per viure històries d'un plaer deliciós.
I és que, saps?, ja ha tornat una revolta alegre, tranquil·la i festiva,
si vols seguir-la, simplement, has de somriure i mantenir-te activa.

Melody, et trobo a faltar.
Va haver-hi un temps
en què ens trobàvem al Messenger totes les nits,
i, ara, a poc a poc,
el teu record se m'esmuny entre els dits.

Vull dir-te que he passat un temps tancat i incomunicat,
però que, per fi, torno a estar aquí,
i si algun dia vols tornar a parlar, o jugar, o somiar,
jo et diré que sí. (BIS)

Avis als al·lèrgics

Avis als al·lèrgics al pol·len de les flors:
aquesta primavera poden tenir esternuts i tremolors.
Avis als al·lèrgics al pol·len de les flors:
aquesta primavera floreixen revoltes en els nostres cors.

Aquesta no és una primavera qualsevol,
atura't i busca amb la mirada on és el sol.
Després d'una transició tèbia i sense ruptura,
ara arriben ritmes que fan pujar la temperatura.
I no és una invenció dels nostres deliris de revolució,
i no és una invenció més de la nostra imaginació,
sinó que ho ha dit l'home del temps de la televisió:
per aquesta primavera s'espera el doble de flors del normal,
una invasió de pol·len, colors i olors sobrenatural.

Reggae music, reggae en català,
mesclat amb música gitana i un poc de bacallà.

Ens diuen els estranys, els pol·linitzats,
perquè trobem en la natura altres realitats.
Ens diuen els hippies, els pol·linitzats,
perquè trobem en la natura noves oportunitats.

S'està escampant la plaga i ja en som molts els contagiats,
no ens tornem vampirs ni zombis, sinó pol·linitzats:
una sobredosi de pol·len corre per les nostres venes,
i l'alegria a penes ens deixa aflorar les penes!
I de sobte, parlem amb els arbres, els ocells i les estrelles,
i de sobte, les coses del dia a dia ens semblen més belles.

Reggae music, reggae en català,
mesclat amb música gitana i un poc de bacallà.

Venim d'un passat fosc que no s'acaba mai d'il·luminar,
i ens queda clar que la democràcia és un present sempre a guanyar:
ja no ens refiem dels *mass-mèdia* ni dels polítics,
tan sols busquem camins per ser lliures i crítics.

En plena crisi total, apostem per la inversió del decreixement,
per un retrobament amb la natura, amb la terra i amb la gent.
Però entre la teoria i la pràctica hi ha una diferència abismal,
i cadascú ha de portar a la pràctica el seu decreixement personal.

Ens diuen els estranys, els pol·linitzats,
perquè trobem en la natura altres realitats.
Ens diuen els hippies, els pol·linitzats,
perquè trobem en la natura noves oportunitats.

No ens tingueu por,
som els pol·linitzats!
No ens tingueu por,
estem plens d'amor!

Àngel d'ales rapades al zero

L'atzar em va creuar amb un àngel d'ales rapades al zero,
amb sort de ser un àngel amb sexe, femení, i ser hetero.
No se sap què es pot trobar a un web d'anuncis d'Internet,
i jo vaig trobar algú capaç de fer-me al cor un torniquet.

Jo venia d'encadenar històries d'amor i desamor,
acumulava rodes punxades i tenia malmès el motor,
però els teus llavis, carnosos i suaus com pètals de flor,
em van fer recordar el sabor d'un bes i la seva dolçor.

Em dius que no sóc apassionat ni romàntic,
que sento com si fos un pingüí del glacial àrtic,
però després de tantes aventures i tantes penes,
tinc el cor malferit i amb algunes gangrenes:
he viscut enganys, desenganys i alguna estafa,
i per això, quan sento dir t'estimo, m'embafa.
Però darrere d'aquesta armadura hi ha un cavaller,
un Quixot que s'enfronta a gegants sense escuder,
però tantes Dulcinees em van rebutjar i menysprear,
que ja no recordo com era l'amor que vaig somiar.

Vas aparèixer de sobte com un terratrèmol ple d'energia,
retornant-me la intensitat del sentir, retornant-me la poesia,
però no ho vaig saber fins a sentir com el teu cos m'oprimia,
i jo, per no despertar-te dels teus somnis, no em movia,
i així, quiet, sentint el teu pes, reconeixia l'amor i fruïa,
i així, quiet, sentint el teu pes, et mirava fins a fer-se de dia.

Escèptic del donar-me, et parlava del poliamor i l'amor lliure,
però ambdós sabíem que no era tan fàcil com llegir i escriure.
Potser per provar a estimar amb tanta llibertat,
estàvem posant a la nostra relació una data de caducitat,
perquè l'impuls lliure és més fort que la voluntat,
perquè entre tanta soledat ens urgeix l'ansietat,
perquè es digui el que es digui, en públic o en privat,
sempre queda l'esperança de trobar un amor de veritat.

La nostra relació començava amb un repte impossible:
estimar l'altre sense zels ni que hi hagi res punible,
estimar l'altre encara que no estigui sempre disponible.
Sabia que era un àngel i que, si volia, podia volar,
i jo em sentia com un ocell amb la gàbia sense tancar,
amb el pacte tàcit que volés on volés, anava a tornar,
amb el perill assumit que ens poguéssim enamorar,
amb el valor afegit d'un amor que no es deixa anomenar.
Però un dia es va cansar de la incertesa de la relació,
i sense gairebé deixar temps per a la reacció,
em va dir que ja no podia entrar a la seva habitació,
que ja no em posaria aigua ni menjar amb expectació,
que ja no li importava si l'ocell tornava al seu balcó...
I encara ara volo pels voltants de la seva mansió,
xiuxiuejant una cançó difícilment comprensible,
xiuxiuejant la nostra història d'amor impossible.

Captcha

Captcha, captcha!
Human verification failed!
Captcha, captcha!
Human systematization failed!
I ja em diràs què fer,
si el sistema em nega el ser!

En teoria no hauria de ser un tràmit traumàtic,
un simple sistema de verificació automàtic,
em diria el meu amic informàtic:
una forma fàcil d'aturar l'*spam* i els robots publicitaris,
i si hi fallo tant, potser m'hauria d'haver quedat als parvularis.

Arrufo les celles i arronso l'espatlla
cada cop que veig l'*human verification failed* a la pantalla.
Jo ho intento i ho intento, però fallo cada dos per tres.
Errare humanum est, va dir aquell,
però per encertar-ho no hauria de caldre ser el Guillem Tell,
i jo hi fallo i hi fallo, amb i sense moscatell!

Aquest problema d'identitat el porto fatal,
el poc que tenia clar era la meva condició d'ésser humà,
però ara que res està clar, estic per enviar-ho tot a fer la mà,
acceptar que no sóc un humà normal i tornar-me més animal!

Captcha, captcha!
Human verification failed!
Captcha, captcha!
Human systematization failed!
I ja em diràs què fer,
si el sistema em nega el ser!

En teoria no hauria de ser un tràmit traumàtic,
un simple sistema de verificació automàtic,
em diria el meu amic informàtic:
una forma fàcil d'aturar l'*spam* i els robots publicitaris,
i si hi fallo tant, potser m'hauria d'haver quedat als parvularis.

I així, sense pretendre-ho i sense cap estratagema,
ens convertim en pirates i errors del sistema...
Ai, amics i amigues, aquest és el gran tema!
Però un cop conegut, ja podem gaudir de la vida
per més que el sistema de verificació faci fallida.

Deixa't de cabòries i angoixes que et pesen a la ment:
i allibera't i uneix-te a la música i al moviment!
Deixa't de recloure't en el teu propi pensament:
allibera't i uneix-te a la gent!
Allibera't i uneix-te al moviment!
Alliberat' i uneix-te al present! (BIS)

que el poble està delerós de trencar aquesta soporífera quietud,
però com comprendre que en el somriure ja hi és la revolta?
Com fer realitat els somnis si l'altre no ens escolta?
No bromejo ni estem en el Dimarts de Carnestoltes,
però, gairebé imperceptibles, cada dia s'omple de revoltes...
o és que no les sents ni les veus ni les escoltes?

Es curiós escriure sobre reordenar-se un mateix,
doncs és, precisament, del llenguatge d'on em neix
la llibertat de moure'm
lliure com un peix
—i ja sigui en blanc i negre o en *technicolor*,
per favor, sempre amb els peixos de color,
i és que tinc un “chico de la moto” dins del cor...-.

No sé ben bé com començar,
com tornar al principi de tot quan un s'hi vol reordenar.
Potser es tracti, simplement,
de tornar a les coses senzilles del dia a dia,
és a dir, deixar brollar la poesia,
però viure-la, no fer-ne teoria!
Deixar-me ja de recances
i regalar-me unes bones vacances;
agafar la roba del nou moble
i anar preparant-ho tot per tornar al poble
—ah! i sense oblidar-me del meu necesser,
on posar els estris que fan sentir-te un *sir!*-;
sortir de casa carregat i amb presses,
pujar a un taxi per no excedir-me de proeses;
i, per fi, assegut i tranquil al tren,
moments per al relaxament;
però quasi no arribo a trepitjar Castelló,
els mes pares ja estan esperant-me a l'estació;
amb la nova carretera, de seguida s'arriba a Morella,
i de sobte, apareix a la vista, tan imponent i tan bella;
arraulir-me sota les mantes calentetes del meu llit
i llegir *L'Ombra del Vent* fins a quedar-ne adormit;
passejar per un camí d'ombra de l'albereda,
escoltant xiuxiueigs d'ocells suaus com la seda;
seguir l'empenta de mon pare i el gos obrint camí,
mentre saludem a tothom com si fos el nostre veí;
recordar l'aigua d'ací, sempre tan fresca i tan bona!,
i m'ha calgut forçar molt la rima per enyorar Barcelona;
el poble està ple de turistes que fugen de la seva rutina,
disposats a comprar *souvenirs* per posar a la seva vitrina;
recordo que de xicotets veníem fòssils i altres cosetes,
i tot el que guanyàvem anava per jugar a les maquinetes;
per un moment, m'aturo i respiro fort l'olor de forn,
i m'insto a obrir tots els meus sentits al meu entorn,
i comprendre que la vida passa i que ara és el meu torn.

Es curiós escriure sobre reordenar-se un mateix,
doncs és, precisament, del llenguatge d'on em neix
la llibertat de moure'm
lliure com un peix

—i ja sigui en blanc i negre o en *technicolor*,
per favor, sempre amb els peixos de color,
i és que tinc un “chico de la moto” dins del cor...-.

No sé ben bé com començar,
com tornar al principi de tot quan un s'hi vol reordenar.
Potser seria més fàcil
si aprengués a fer cançons i a cantar,
potser així no escriuria tant, ni fins a tan tard.

Tornason

Tornason,
tornar a escriure
per fer venir la son,
tornar a escriure
per recordar cançons de bressol.

Tornason:
tornar,
tornassol,
tornaveu,
tornavís,
torneig,
tornejat,
torner,
torniol
torniquet...

Aprèn a estar tranquil i quiet,
per un moment
deixa descansar la ment,
i respira

respira
profundament.

No tinguis por als malsons,
allibera't del pes del cos i tanca els ulls,
somriu i deixa't dur pel somni que tu esculls.

Tornar a jugar amb el vell diccionari d'escola,
tornar allà on viuen els monstres
i gaudir d'una fantasia sense rei,
tornar a sentir l'esperit aventurer
sense ànsies per ser el primer,
tornar a sentir l'alquímia del llenguatge entre els dits,
tecleig que conjura amics i allunya mals esperits,
tornar a retrobar-me amb la família i els amics de debò,
tornar a gaudir de les arts de les ficcions
-o investigacions o projeccions o imaginacions-
sense por que petites neurosis o al·lucinacions
puguin confondre'm a l'hora de prendre les decisions,
tornar a dir t'estimo a un àngel amb les ales rapades al zero,
tot i que tants desamors em fan tremolar quan em sincero,
tornar a la lectura i a veure pel·lícules, a ser espectador,
tot i saber que la vida és un guió obert i jo, un actor,
tornar als plaers del dia a dia,
del menjar, del passejar,
de fer l'amor, de veure i olorar les flors,
tornar a ser aquell nen que frisava per jugar, aprendre i experimentar,
tornar a casa,
tornar al principi de tot.

Tornason,
sempre tornar, sempre l'etern retorn,

encara que hi ha coses que mai no comprendré del tot,
i, per més que m'esforci a encertar el just mot,
hi ha atzars, meravelles i miracles quotidians
que, per ser feliços i estar sans,
més ens val, senzillament, gaudir-los com infants.

Sovint em costa dormir
i tinc insomni,
insomni per pors, preocupacions i comptes pendants,
insomni per l'estrès crònic del nostre temps,
insomni pels somnis de revolució, llibertat i amor
que em donen ritme al cor,
però ell batega, insomne, somnàmbul, somiatruïtes,
empentant alternatives a un sistema ple de fuites.

Si hagués de parlar de política
potser parlaria del decreixement
o d'altres polítiques alternatives
ja en moviment,
però si escric, si escric íntimament,
parlaria del meu retrobament,
del continu retornament,
de la lluita entre el cos i la ment,
de com busco la pau
per acomiadar-me amb un udol d'infant,
buscant la fi del combat diari,
buscant la poesia, el conte, el somni,
buscant-me a mi, entre la dolçor del viure,
buscant la pau...

caure dormit i au!

Tornason,
tornar a escriure
per fer venir la son,
tornar a escriure
per recordar cançons de bressol.

Tornason:
tornar,
tornassol,
tornaveu,
tornavís,
torneig,
tornejar,
torner,
torniol
torniquet...

Aprèn a estar tranquil i quiet,
per un moment
deixa descansar la ment,
i respira

respira
profundament.

No tinguis por als malsons,
allibera't del pes del cos i tanca els ulls,
somriu i deixa't dur pel somni que tu esculls.

Recaiguda en un dia de Sant Valentí

M'havia promès no tornar a escriure poemes d'amor,
perquè en escriure'n, em queda en les venes regust d'amargor...
potser per somiar amors que em desperten sol amb l'enyor.
No es tracta de fer una acta de renúncia a tot romanticisme,
però després de tants cops m'he armat d'ironia i escepticisme,
i he après que l'amor és part química instintiva, part idealisme,
i en cada forma i en cada relació té el seu propi mecanisme:
de poc serveix fer poemes o tenir bitllets per viatjar a la lluna,
si a l'altre no li abelleix compartir aquesta aventura poc comuna.

He trencat la meva promesa de no tornar a escriure per amor
i tinc por d'haver comès ja un fatal error,
de reenganxar-me a amors impossibles que em deixen mort,
però si estic fent aquesta temeritat, és per urgències del cor:
i és que em bullen les emocions, les paraules, la sang, quan et tinc a prop,
i aquesta malaltia no es cura amb un ximple xarop;
i és que veure't ballar, ballar amb tu, és un plaer que no sé gestionar,
i més d'un cop, tenint-te prop, t'he estat a punt de mossegar;
i és que tan sols punxant-te uns xuts d'*electro* i unes birres
fas fluir pel teu cos danses tribals que m'espolsen pors i mites;
i és que sentir-te al costat és com sentir el vibrar de la revolució,
perquè omplis cada instant d'energia, d'amor i d'il·lusió:
i és que si no trenqués la promesa després d'haver-te conegut,
voldria dir que estic ben fumut, i per no escriure, m'estic quedant mut;
i és que no m'importa que siguis Wendy o la Campaneta,
perquè estic segur que amb tu podria volar a un altre planeta.

Confesso que sóc un nen perdut, un Peter Punk de la poesia
a qui, de tants desamors, només la seva ombra li fa companyia.
Però no he perdut l'esperança de trobar algú amb qui volar,
després de visitar el Palau de la Lluna confio en la màgia de l'atzar,
i no descarto trobar algú que m'enamori i alhora pugui enamorar.
Mentre ens divertíem al País del No-res, somiava un nosaltres,
però en tornar a realitat, te'n vas anar a casa amb un altre,
i mentre el cor se'm partia en una esquerra més,
vaig despertar i em vaig adonar que marxaves sense dir-te res,
i sentia com et perdia sense ni tan sols obrir-te el meu cor,
i em maleïa per ser tan secret, tan caut, per témer el pitjor,
per por a dir o fer alguna cosa que em fes perdre el teu favor.

Dies després em sincero en aquest poema,
i no sé si això solucionarà o agreujarà el problema,
però després de conjuguar el meu amor per tu amb unes rimes,
no tinc por a la recaiguda, m'estimes o no m'estimes:
perquè recaure per tu ha estat un plaer que m'ha omplert de vida,
perquè recaure per tu és el viatge d'una droga en versos ja consumida,
perquè recaure per tu em confirma la misèria de la poesia,
perquè no hi ha art ni màgia comparable a la teva companyia,
i el que desitjo és viure amb tu aventures fora dels versos,
compartir somnis que ens portin a nous universos,
perdre'm pel teu cos, besar-te, acariciar-te, fer-te l'amor...
i deixar ben clar que les recaigudes ja no em fan por.

La misèria de la poesia

*¿Qué es poesía?, dices mientras clavas
en mi pupila tu pupila azul.
¿Que es poesía! ¿Y tú me lo preguntas?
Poesía... eres tú.
Gustavo Adolfo Bécquer, "Rimas".*

Em dius que el llenguatge és una presó,
que les paraules emmanillen la lliure expressió;
i jo el que vull és respondre't amb un petó,
donar regna solta a l'amor i a la passió.

Però continuem parlant, amb la conversa entremig,
com si tinguéssim por que es descontrolï el desig,
com si les paraules fossin arenes movedisses que paralitzen els cossos,
i resto immòbil, tot i que preferiria menjar-te a mossos.

Això que dic pot semblar-te una animalada,
però és que caic captiu del verd clar i entusiasta de la teva mirada,
i la lluna plena que brilla en els teus ulls m'allibera de tot esclavatge
i no m'importa si sento que vaig transformant-me en un llop salvatge.

I mentre seguim parlant, a poc a poc em transformo en un home-llop,
i faig el possible perquè no em creixi pèl, queixals i cua de cop,
però no has de tenir por perquè sóc d'una espècie de llop molt rara:
només m'atrauen Caputxetes amb ganes boges de gaudir l'ara.

Però sento que només jo ho estic desitjant, només jo ho estic somiant,
i per més que vulgui esguerrar la conversa i besar-te... seguim parlant,
i per més que em queixi de la distància que imposen els mots,
acabo, resignat, escrivint-te un poema perquè em sentis de més a prop.

Ai!, misèria de la poesia,
només el silenci
pot pair l'enyor de la teva companyia.

Ai!, misèria de la poesia,
només el silenci
pot imaginar com besar-te seria.

A menys de 60 metres

Vivim molt a prop, a menys de 60 metres,
i que fàcil seria enviar-te un missatge i quedar on sempre.
Vivim molt a prop, a menys de 60 metres,
i que bonic seria baixar i tocar-te el timbre.

Fa anys que busco un somni d'amor que se m'escapa:
tinc ja el cor tan apedaçat que no m'hi cap ni una grapa.
Però he vist el rastre d'aquest impossible en les guspises dels teus ulls verds,
i no estic tranquil sabent que amb tu tot és possible i que estem tan propers.

Tot i que compartim el pati interior per on ens entra el sol,
no ens veiem des d'on som si no és que salto i emrenc el vol.
Ja m'agradaria veure't de tant en tant des de la meva finestra indiscreta,
però només hi veig plantes, flors, ocells i murs que et mantenen secreta.

Vivim molt a prop, a menys de 60 metres,
i que fàcil seria enviar-te un missatge i quedar on sempre.
Vivim molt a prop, a menys de 60 metres,
i que bonic seria baixar i tocar-te el timbre.

De vegades, em tiro al llit i , nostàlgic, enfonso en el coixí la cara,
recordant trucs de l'*Atalante* per burlar la distància que ens separa,
però per més que estigui temptat
a conjurar poètiques màgiques per, de sobte,
girar-me i trobar-te al meu costat,
res té sentit si tu, com a coprotagonista desitjada,
no vols fer aquest somni realitat.

No vull tornar a caure en l'error de parlar sobre l'amor,
perquè no conec paraules que em sonin als batecs del meu cor,
perquè després de diferents relacions, diferents amors, diferents teories,
només tinc clar que imperen químiques capritxoses, cops d'atzar, loteries.
I per més que la persona dels teus somnis i tu sigueu veïns,
el que importa és quan es creuen els vostres camins,
si la cosa funciona, si encaixa i fa clic,
tot i que sovint costa assumir el ser simplement amics,
quan ser amics exclou el sexe i altres embolics.

Vivim molt a prop, a menys de 60 metres,
i que fàcil seria enviar-te un missatge i quedar on sempre.
Vivim molt a prop, a menys de 60 metres,
i que bonic seria baixar i tocar-te el timbre.

Els dies sense tu se'm fan una eternitat,
i no et busco pel Facebook per por a acabar-hi més atrapat.
Podria baixar al carrer i muntar guàrdia fins a trobar-nos per casualitat,
però aquest cop no articularia paraula, sinó que et contaria a besos el que he somiat.

En absència et fas encara més fantàstica i dubto si t'he conegut realment,
o si és que de tant somiar-te he acabat bevent-me l'enteniment,
però com no fer-ho tenint-te tan a prop, a menys de 60 metres,
distància infinita que només sé recórrer transportat per les lletres.

No puc dir-t'ho

Ja he deixat per escrit la misèria de la poesia,
he avisat que escriure per amor és una bogeria,
perquè els versos es tornen cadenes que t'encadenen a qui escrius,
perquè el romanticisme mata si no t'alliberes de mites repressius,
ja que la tempesta, l'instint i l'heretgia dels primers romàntics revoltats
poc tenen a veure amb el mite Disney de la felicitat i l'amor mercadejat.
Després d'haver estimat i haver mort diverses vegades,
he passat de buscar sedegant l'amor verdader a engolir amors lliures a glopades,
i tant he fet l'amor com un àngel com he fet sexe dur i marranades,
però, tot i que la vida m'ha fet perdre la innocència en l'amor,
car pot ser un impostor i enganyar-te, o durar fins a la pròxima albor,
des que vaig connectar amb tu, nous versos em bateguen al cor,
versos proscrits que no puc dir-te perquè provocarien un fatal error.

No puc dir-t'ho,
perquè ambdós som uns escèptics del fals i naïf romanticisme,
perquè els mots podrien impregnar-se de lírics i tòpics idealismes,
perquè la poesia poc pot quan els cossos haurien de tenir el protagonisme.
No puc dir-t'ho,
perquè sóc conscient dels atzars capritxosos de l'enamorament,
sobretot, quan et passes de rosca i ja no saps qui t'encaixa exactament,
perquè, en el frenesí de la revolució, et podria suposar un contratemps,
perquè les paraules se les importaria el vent o la revolta del moment.

Com interrompre't i dir-t'ho ara que la guerra és en un punt crucial?
Com pausar el moment quan sona el tam-tam que anuncia la batalla final
i multituds connectades comencen a esberlar la nit per juntes vèncer el Mal?
Tinc sort de tenir-te prop, compartint lluita en una nova fortalesa del comú,
i, de bon matí, t'enfiles entre els nodes i piules les noves de l'indignat cucut,
però, quan surto al pati, *warrior* com ets, ja has travessat les línies enemigues,
i no tornes fins a la nit, exhausta d'esquivar les seves bales, trampes i mines.
Jo, ferit de guerra, em quedo en la fortalesa ajudant en la rereguarda,
però tornes esgotada i amb el cos adolorit per aquesta vida bastarda,
i no trobo oportú obrir el cor i dir-t'ho mentre intentes recuperar l'alè,
però tot just l'has recuperat, hiperactiva, ja treballes en la revolta que ve.
De res valen les meves crides a què et cuidis i descansis algunes estones,
el teu instint col·lectiu et porta a compartir el teu alè amb altres persones,
perquè et cal poc i saps que estem en una emergència social generalitzada,
i si mitjans oficials normalitzen la crisi, tu piules la revolució silenciada,
i mentre els zombis són hipnotitzats per l'espectacle dels Gran Germans,
al *backstage* de la revolució sempre fa falta temps i fan falta mans,
i el teu compromís sense límits et du a lluitar pel procomú sense descans.
Se'm fa duríssim no dir-t'ho quan, tot i esgotada, continues en peu de guerra,
i, malgrat contindre'm, no evito que cada mot que et dic vagi farcit de tendresa,
i pel que et pogués ajudar, em poso a la teva ombra plantat com una canya,
fins al punt que la meva ombra es dissol en la teva i a estones t'acompanya.

Podrà semblar tràgic, però no puc dir-t'ho,
perquè si t'ho digués, aquesta nit hauria d'escriure els versos més bonics,
i, sincerament, no em sento capaç d'escriure'ls i encara generaria més embolics,
i defujo el dramatisme per la no correspondència en el qual estariem immersos,
ja que cercava estimar sense posseir ni capturar els sentiments amb versos.

@Revolucionària

Ella està sempre connectada a la xarxa,
ja gairebé ni dorm ni descansa,
perquè des del 15M no es conforma amb l'esperança,
perquè sap que en fer-se 2.0 la història, podem agafar-la per l'ansa
-i obrir-la i compartir-la i refer-la sense copyrights de vella usança!-,
i a cada tuit, a cada post, a cada *hashtag*, la revolució avança.
Per això ella ja gairebé ni dorm ni descansa,
perquè, si no comunica tant de moviment, l'angoixa la recança.

Ara que el periodisme normal ha sucumbit, és l'hora de les guerrerres del teclat,
i ella és una valquíria que es mou àgil entre les pantalles de l'*smartphone* i l'Ipad,
sempre preparada per a piular, difondre o elaborar un nou comunicat.
I malgrat que de vegades ha posat en perill el seu anonimats
-i això que té més identitats que un agent secret de veritat!-,
mai no li ha explotat cap artefacte que l'allunyi del combat.
Sap que la revolució no s'escriu en privat, sinó que, com a mínim, es comparteix en un *pad*,
i no serà retransmesa per televisió, sinó per *streamings* de mòbils tuitejats:
perquè un no es fa *hacker* de l'impossible tancat en la seva individualitat,
és gràcies a la intel·ligència col·lectiva que la utopia es torna realitat,
perquè mentre el periodisme neoburgès reproduïx el relat oficial de deute i austeritat,
la comunicació popular difon rebel·lions, alternatives i transicions cap a una altra societat,
#està passant aquí i allà: revolució distribuïda on cada persona és un node interconnectat.

Però l'èpica de l'activisme *always online*, oculta un revers més personal,
i és que, si les guerrerres del teclat no descansen, els passa factura al final.
Ella, de vegades, té maldecap, o mal als ulls, a l'esquena o a les cervicals,
i l'estrès i l'excés de responsabilitat la fan cuidar-se fatal i córrer en espiral,
de casa a la feina, de la feina a casa, i sempre amb una mà al món virtual.

Ella no porta la màscara d'Anonymous ni el passamuntanyes zapatista,
si te la creues, amb ulleres grans i mòbil a la mà, no sembla una activista,
però, si té connexió a Internet, per al Govern és una perillosa terrorista,
perquè és una guerrillera de la comunicació que sempre piula subversió.
Així que si te la trobes, somriu-li, estima-la i ajuda-la si ella ho vol,
perquè encara que no et digui que està esgotada, ho està i molt,
perquè cada dia hi ha batalles en les quals lluitar,
i ella és la @Revolucionària desconeguda que mai no vol descansar,
perquè és de les que pensen que el moment no es pot deixar escapar,
i si en són moltes i tu li fas cas, qualsevol impossible pot passar.

Ella no vol ser una màrtir ni una activista famosa,
és una lluitadora anònima a qui el messianisme li fa nosa,
i si tu t'impliques i li tires una mà, li quedarà algun segon
per no haver d'estar ella sempre en mode *ON*,
i poder beure's entre birres les penes i misèries d'aquest món,
perquè ella, tot i que pensa en tots nosaltres i en fronts comuns,
sap que el més important de tot és aprendre i prendre'n apunts,
aturar-se, escoltar, llegir, mirar, escriure, parlar, cuidar-se de veritat,
i aprofitar oportunitats per escolar-se entre esquerdes de la realitat
i gaudir de la vida i del que estimes amb vibrant intensitat.

#AraÉsElMoment

No deixes escapar els trens que et passen pel cap,
pensaments que, quan els vols atrapar, ja fas tard,
i et quedes immòbil, penedit, adormiscat,
atrapat sota la manta que separa somni i realitat.

Ara és el moment!
El regal sempre és el present:
no tingues por de la vida ni del seu esclat,
i gaudeix de l'aventura del viure amb intensitat!

No veus clares les regnes del cavall,
les veus en somni i (des)muntades per tall.
Tampoc saps si ets un pelloja cavalcant,
o un mediocre a qui el somni li ve gran.

Ara és el moment!
Revolta't com un cop de vent,
que es note la fúria, la ràbia que tens dins teu,
i alça't i crida i que s'escolte la teua veu.

Et costa caminar, com si carregares una motxilla pesada,
com si t'enfonsares al malson per una pena al peu lligada.
Molts laments, camins desestimats, oportunitats perdudes,
massa errors que justifiquen les penes com merescudes.

Ara és el moment!
No et quedes immobilitzat pel remordiment;
obre el cor, els sentits, la ment,
llança't a la vida en ple moviment!

Cada dia que passa és una promesa incomplida,
propòsits benintencionats de canviar de vida,
però la realitat del que no pots escapar t'atrapa:
per fugir d'un mateix no hi ha eixida ni mapa.

Ara és el moment!
En comú tot ho podem,
però no ens limitem pels impossibles de la *Real Politik*,
la revolució quotidiana subverteix el realisme monolític.